

București, 2018

Domnului VALER DORNEANU
PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Urmare a solicitării dumneavoastră nr. 10291/07.12.2018, întemeiată pe dispozițiile art. 35 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, în cadrul termenului stabilit, formulez prezentul

PUNCT DE VEDERE

referitor la cererea de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională între Președintele României, pe de o parte, și Guvernul României/prim-ministru, pe de altă parte

La data de 7 decembrie 2018, Prim-ministrul României, doamna Vasilica Viorica Dăncilă, a sesizat Curtea Constituțională cu o cerere de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională între Președintele României, pe de o parte, și Guvernul României/prim-ministru pe de altă parte, conflict determinat de „refuzul revocării și, respectiv numirii unor miniștri la propunerea prim-ministrului”.

1. Situația de fapt

În data de 19 noiembrie 2018, prin adresa nr. 5/6608, prim-ministrul a transmis Președintelui României o solicitare de revocare a 7 miniștri, și o solicitare de vacantare a funcției de membru al Guvernului, ca urmare a demisiei, precum și 8 propuneri de numire (anexa nr. 1).

La data de 20 noiembrie 2018, Președintele României a emis Decretul nr. 925/2018 pentru încetarea unor funcții și numirea unor membri ai Guvernului României, publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 982 din 20 noiembrie 2018. Cu privire la propunerile de numire a unor noi miniștri pentru funcțiile de viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale și administrației publice, respectiv cea de ministru al transporturilor, Președintele României a anunțat, în aceeași zi, în cadrul unei declarații de presă, că le consideră „nepotrivite și vor fi refuzate”. Față de această situație, nu se putea da curs propunerilor de revocare din funcție a miniștrilor ce dețin aceste portofolii, întrucât aceasta ar fi însemnat ca ministerele respective să

rămână fără miniștri, titulari sau interimari, ceea ce fi născut un veritabil blocaj instituțional.

Fără a aștepta comunicarea motivelor pentru care Președintele României a înțeles să nu dea curs propunerii pentru cele două portofolii anterior menționate, în data de 21 noiembrie 2018, în forurile de conducere ale PSD s-a decis transmiterea către Președintele României a unor noi nominalizări pentru cele două ministere. Însă, în cadrul declarației de presă de la finalul Comitetului Executiv al PSD, întrebată cu privire la motivele pentru care s-a abținut în forurile de partid cu privire la revocarea viceprim - ministrului Paul Stănescu, doamna prim-ministru a răspuns: „Aceasta a fost opțiunea mea, dar în același timp trebuie să vă spun că eu trebuie să respect votul Comitetului Executiv Național. Suntem un guvern politic, iar hotărârile se iau în cadrul Comitetului Executiv Național. (...) Cred că acum un răspuns este tardiv, s-a luat această hotărâre, eu îmi doresc acum să avem cât mai repede o nominalizare din partea Președintelui.”

La data de 22 noiembrie 2018, prin adresa nr. 5/6690, prim-ministrul, fără a se consulta cu Președintele României, a transmis solicitarea de revocare din funcție a miniștrilor Lucian Șova și Paul Stănescu, nominalizând pentru ocuparea funcției de viceprim-ministru, ministru dezvoltării regionale și administrației publice, respectiv pentru cea de ministru al transporturilor, următoarele persoane: Lia-Olguța Vasilescu, respectiv Mircea Gheorghe Drăghici (anexa nr.2).

În acest context, în aceeași zi, Președintele României a declarat: „În acest sens, ca să fie lămurită chestiunea, în această săptămână nu va mai exista nicio schimbare de miniștri, iar această chestiune care mi-a fost propusă astăzi - o remaniere după remaniere - va fi luată în analiză cel mai devreme după sărbătorile dedicate Centenarului și Zilei Naționale de 1 Decembrie.”

La data de 29 noiembrie 2018, răspunzând întrebării unui jurnalist, Președintele României a reiterat poziția exprimată în data de 22 noiembrie a.c., declarând: „Eu am spus că după sărbătorile de 1 Decembrie voi analiza aceste chestiuni și o să vorbim atunci mai mult”.

În data de 30 noiembrie a.c. prim-ministrul a mai transmis două adrese contradictorii sub aspectul intențiilor sale ce privesc componența Guvernului:

- una, înregistrată sub nr. 5/5864, prin care se reia propunerea formulată prin adresa din data de 22 noiembrie 2018, cu un conținut identic acesteia (anexa nr. 3);
- a doua, înregistrată sub nr. 5/5865, prin care se invocă incidența unui alt motiv de încetare a funcției de membru al Guvernului, respectiv demisia miniștrilor Lucian Șova (22.11.2018) și Paul Stănescu (26.11.2018), însoțite de aceleași propuneri pentru ocuparea portofoliilor respective (anexa nr. 4).

Față de această nouă situație, în data de 5 decembrie 2018, Președintele României a declarat: „Pot să vă spun că nu am finalizat analiza, dar analizând și propunerile, și comportamentul guvernamental, pot să vă spun, dacă doriți, câteva concluzii. Prima concluzie este că acest PSD sub conducerea lui Dăncuș nu este capabil să genereze un guvern performant. Am avut două guverne care n-au fost bune și chiar au fost înlăturate de PSD, suntem la al treilea guvern care nu este cu nimic mai bun.”

Practic, în mai puțin de două săptămâni, prim-ministrul a modificat succesiv obiectul propunerii referitoare la componența Guvernului, inclusiv prin schimbarea temeiurilor din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, de fiecare dată fără vreo consultare prealabilă cu Președintele României. Mai mult decât atât, în opinia prim-ministrului, prezentul conflict este determinat de „refuzul revocării și, respectiv numirii unor miniștri la propunerea prim-ministrului”, în condițiile în care ultima dintre adresele transmise Președintelui României are ca temei al încetării funcției de membru al Guvernului demisia, iar nu revocarea.

Față de situația de fapt mai sus descrisă, care a fost modificată prin voința prim-ministrului, Președintele României nu a refuzat să exercite vreuna dintre competențele prevăzute la art. 85 alin. (2) din Constituție. În plus, schimbarea succesivă a manifestării de voință exprimate de prim-ministru a impus Președintelui României, în mod corespunzător, datoria de a proceda la analizarea fiecăreia dintre propunerile transmise.

2. Cu privire la admisibilitatea conflictului juridic de natură constituțională

În vederea soluționării acestei cereri este necesar să se determine de către Curtea Constituțională dacă sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate impuse de Constituție și de jurisprudența constituțională cu privire la existența unui conflict juridic de natură constituțională între autoritățile publice constituționale.

În cauză nu sunt întrunite elementele necesare pentru existența unui conflict juridic de natură constituțională, așa cum au fost stabilite prin Decizia Curții Constituționale nr. 53 din 28 ianuarie 2005. Astfel, „Conflictul juridic de natură constituțională între autorități publice presupune acte sau acțiuni concrete prin care o autoritate sau mai multe își arogă puteri, atribuții sau competențe, care, potrivit Constituției, aparțin altor autorități publice, ori omisiunea unor autorități publice, constând în declinarea competenței sau în refuzul de a îndeplini anumite acte care intră în obligațiile lor” și poate privi conținutul ori întinderea atribuțiilor lor decurgând din Constituție, ceea ce înseamnă că acestea sunt conflicte de competență, pozitive sau negative, și care pot crea blocaje instituționale.

De asemenea, cu referire la competența materială de a soluționa conflictele juridice de natură constituțională dintre autoritățile publice, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 148/2003 privind constituționalitatea propunerii legislative de revizuire a Constituției României, a reținut următoarele: „Este vorba de conflictele de autoritate (sau litigiile organice). Într-un atare caz Curtea Constituțională soluționează sau aplanează litigii constituționale între autorități. Aceste litigii pot privi conflicte între două sau mai multe autorități constituționale cu privire la conținutul ori întinderea atribuțiilor lor, decurgând din Constituție. Aceasta este o măsură necesară, urmărind înlăturarea unor posibile blocaje instituționale. Pentru a se evita antrenarea Curții în soluționarea unor conflicte politice este necesar să se prevadă că este vorba doar de blocajele instituționale, respectiv de conflictele pozitive sau negative de competență.”

Totodată, în Decizia nr. 108/2014 Curtea Constituțională a stabilit că:

„V. În ceea ce privește noțiunea de conflict juridic de natură constituțională dintre autorități publice

- Fără a-i defini conținutul, atât Constituția, cât și Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale utilizează sintagma de "conflict juridic de natură constituțională". Prin urmare, pentru stabilirea trăsăturilor conținutului conflictului juridic de natură constituțională, principalul reper l-a constituit jurisprudența Curții Constituționale și doctrina în materie.

- Astfel, aceste conflicte au următoarele trăsături:
- sunt conflicte juridice;
- sunt conflicte juridice de natură constituțională;
- creează blocaje instituționale;
- vizează nu numai conflictele de competență (pozitive sau negative) născute între autoritățile publice, ci și orice situații conflictuale a căror naștere rezidă în mod direct din textul Constituției;
- se referă numai la anumite autorități care pot apărea ca subiecte ale acestuia.
- Toate aceste trăsături au caracter cumulativ și nicidecum alternativ, nedeplinirea vreuneia dintre ele fiind, ab initio, o cauză de respingere a sesizării.”

Față de aceste trăsături ale conflictului juridic de natură constituțională, și față de cerința ca acestea să fie întrunite în mod cumulativ, solicit respingerea conflictului juridic de natură constituțională ca inadmisibil. Astfel, aspectele invocate în prezenta cerere adresată Curții Constituționale și calificate de

autorul sesizării drept conflict juridic de natură constituțională, nu se circumscriu cerinței referitoare la existența unui blocaj instituțional.

Din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 85 alin. (2) și art. 106 din Constituție, precum și ale art. 5 și art. 8 alin. (1) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, rezultă că un ministru exercită deplin funcția până la momentul la care decretul de încetare a funcției este publicat în Monitorul Oficial al României. De altfel, nici Constituția și nici legea nu prevăd o limitare în exercitarea funcției, ministrul demisionar având plenitudine de competență în exercitarea funcției până la momentul emiterii decretului prin care este eliberat din funcție.

Potrivit art. 6 din Legea nr. 90/2001, demisia din funcția de membru al Guvernului se anunță public, se prezintă în scris prim-ministrului și devine irevocabilă din momentul în care s-a luat act de depunerea ei, dar nu mai târziu de 15 zile de la data depunerii. De asemenea, potrivit art. 8 alin. (1) din același act normativ, în cazul în care încetarea calității de membru al Guvernului intervine ca urmare a demisiei, Președintele României la propunerea prim-ministrului, ia act de aceasta și declară vacantă funcția de membru al Guvernului.

Prin urmare, termenul de 15 zile prevăzut de Legea nr. 90/2001 privește relația dintre ministrul-demisionar și prim-ministru. În ceea ce-l privește pe Președintele României, așa cum rezultă din jurisprudența Curții Constituționale, nici Constituția și nici legea nu instituie un termen în care trebuie emis decretul de încetare a funcției. Astfel, referitor la termenul în care se exercită de către Președinte această atribuție constituțională, prin Decizia nr. 356/2007, Curtea Constituțională a stabilit că Legea fundamentală: „(...) *nu prevede un termen în limitele căruia Președintele României trebuie să-și exercite atribuția de a lua act de demisie și de a declara vacantă funcția și nici Legea nr. 90/2001 nu prevede un termen în această privință. În situația în care se consideră că este necesară instituirea unui termen în limitele căruia Președintele României să-și exercite această atribuție, precum și un termen în limitele căruia primul-ministru să-l sesizeze pe Președinte, se constată că asemenea rezolvare revine exclusiv Parlamentului României, ca organ reprezentativ suprem al poporului român și unică autoritate legiuitoare a țării, conform art. 61 din Constituție. Curtea Constituțională nu are competența de a aprecia, prin interpretare, asupra unui eventual termen în aceste privințe și nici de a cenzura actele de motivare privind data soluționării.*”

De altfel, în acest sens este și practica instituțională, potrivit căreia în exercitarea competențelor prevăzute la art. 85 alin. (2) din Constituție, emiterea decretului de încetare a funcției de ministru dincolo de termenul 15 zile de la depunere nu a antrenat imposibilitatea legală a unui ministru demisionar de a-și

îndeplini atribuțiile. Astfel, în anul 2014, prin Decretul nr. 618 din 9 octombrie 2014, s-a luat act de încetarea funcției unui ministru ce demisionase începând cu data de 1 august 2014 și a cărei demisie fusese înaintată de prim-ministru la această dată. În acest interval de timp de mai bine de 2 luni (august - octombrie 2014), deși existase chiar și o propunere de numire a unui nou ministru, refuzată de Președintele României în exercițiu, ministrul demisionar și-a exercitat atribuțiile fără nicio limitare sau contestare.

În consecință, în ceea ce privește conducerea Ministerului Transporturilor și a Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, aceasta este asigurată de către miniștrii titulari până la momentul emiterii decretului de constatare a vacanței funcției, iar din acest punct de vedere nu poate fi vorba despre un blocaj la nivelul funcționării Guvernului.

Pe de altă parte, subliniem că nu poate fi ignorat faptul că în data de 30 noiembrie 2018, prim-ministrul a transmis atât o propunere de revocare, cât și o propunere de constatare a vacanței ca urmare a demisiilor din funcție a celor doi miniștri. În aceste condiții, echivocul manifestării de voință a prim-ministrului impune cel puțin o analiză cu privire la identificarea obiectului solicitării, astfel încât să nu genereze imprecizie în ceea ce privește temeiurile legale ce vor sta la baza emiterii viitoarelor decrete. În acest context, mai trebuie subliniat și faptul că împlinirea termenul de 15 zile de la depunerea demisiei – a cărei depășire nu are relevanță juridică, dar cu privire la care autorul conflictului susține că produce efecte – nu i se poate imputa Președintelui României întrucât, pe de o parte, un termen în care trebuie să-și exercite atribuția nu poate începe să curgă de la alt moment decât cel al transmiterii demisiei, iar pe de altă parte cele două demisii au fost transmise în cea de - a 9-a, respectiv a 5-a zi de la momentul depunerii acestora la Guvern.

Nici în ceea ce privește propunerile de numire a noilor miniștri, considerăm că nu suntem în prezența unui blocaj instituțional. Constant, Președintele României a afirmat că analizează aceste propuneri. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a apreciat că, în absența unui termen legal, atribuțiile se exercită într-un termen rezonabil.

Or, față de manifestarea de voință a prim-ministrului care - fără să aștepte comunicarea motivării refuzului cu privire la propunerile inițiale - a înlocuit persoanele propuse, urmează să constatați că dreptul Președintelui României de a respinge motivat prima propunere a prim-ministrului nu s-a materializat și, în consecință acesta nu s-a epuizat. Este de necontestat faptul că în vederea emiterii unui decret, Președintelui României nu îi poate fi negat dreptul de a verifica îndeplinirea condițiilor legale de către candidații propuși, ceea ce presupune o analiză.

În situația în care prim-ministrul și Președintele României au opinii divergente cu privire la numirea unui ministru, Constituția oferă soluția desemnării unui ministru interimar.

Prin urmare, nu suntem în prezența unui blocaj instituțional, câtă vreme Președintele României a acționat în limitele atribuțiilor sale constituționale și în acord cu jurisprudența Curții Constituționale.

Cu privire la existența conflictului juridic de natură constituțională

1. Considerăm că, în realitate, prim-ministrul, în putând o anumită conduită Președintelui României, indirect nu face altceva decât să își invoce propria culpă, respectiv neexecutarea propriei obligații constituționale ca, înaintea formulării propunerii de revocare sau de numire a unor membri ai Guvernului, să se consulte cu Președintele României. Această obligație rezidă în însăși textul Legii fundamentale, respectiv în art. 85 alin. (2) așa cum acesta a fost dezvoltat în jurisprudența constituțională.

Astfel, prin Decizia nr. 98/2008 Curtea Constituțională a constatat că „*soluția prevăzută la art. 85 alin. (2) din Constituție reprezintă o aplicație a concepției legiuitorului constituant care a stat la baza principiului echilibrului puterilor în stat, consacrat în art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală, principiu aplicat, în egală măsură, în modul de atribuire și de exercitare a competențelor tuturor autorităților publice, inclusiv a celor care fac parte din aceeași putere, dintre cele 3 prevăzute de textul menționat. Pe baza acestui principiu, pentru evitarea blocajelor instituționale și pentru buna lor funcționare, autoritățile publice au obligația să colaboreze.*” De asemenea, Curtea Constituțională a constatat că „*raporturile dintre Președintele României și primul-ministru nu pot fi pur formale.*”

Ulterior, prin Decizia nr. 799/2011 asupra proiectului de lege privind revizuirea Constituției României, Curtea Constituțională - chemată să se pronunțe cu privire la completarea art. 85 cu un nou alineat, alin. (2¹), potrivit căruia „*Propunerea primului-ministru de revocare și de numire a unor membri ai Guvernului se poate face numai după consultarea prealabilă a Președintelui*” - a reținut că luând în considerare argumentele statuate prin Decizia nr. 98/2008: „*completarea textului constituțional în sensul consultării Președintelui de către primul ministru înaintea propunerii de revocare sau de numire a unor membri ai Guvernului constituie consacrarea în norma constituțională a soluției pronunțate de Curtea Constituțională.*”

Trebuie subliniat faptul că această dezlegare și consacrare la nivel constituțional a obligației consultării prealabile formulării propunerii de remanieră a fost oferită în contextul în care, examinând proiectul legii de revizuire a Constituției, Curtea a observat că prin noua reglementare propusă s-a urmărit tocmai

clarificarea instituțională și reglementarea unor soluții de natură să determine cooperarea autorităților publice și eliminarea blocajelor ce ar putea să apară în raporturile dintre ele, ținând seama, îndeosebi, de jurisprudența Curții Constituționale exprimată în ultimii ani ca urmare a conflictelor juridice de natură constituțională pe care le-a soluționat.

De aceea, apare ca paradoxal demersul prim-ministrului care, ignorând o conduită impusă de instanța constituțională tocmai în vederea prevenirii blocajelor instituționale, pretinde validarea efectelor comportamentului său de către Curtea Constituțională, cu ocazia soluționării unui conflict juridic de natură constituțională.

De altfel, în ceea ce privește numirea ministrilor, prim-ministrul, prin cererea formulată (pag. 11 din cerere) recunoaște necesitatea ca cei doi actori politici - Președintele României și prim-ministrul - să colaboreze în vederea identificării unei soluții de numire a unui nou ministru. În acest context, susținerea potrivit căreia prim-ministrul „s-a conformat obligației sale constituționale și a procedat la propunerea de noi miniștri” este nefondată întrucât aceasta nu reprezintă o obligație constituțională, ci o decizie politică a prim-ministrului. În realitate, obligația stabilită de textul constituțional ce ar trebui să însoțească decizia politică este aceea a consultării Președintelui României, în ipoteza în care se consideră necesară remanierea. În plus, remanierea ministrilor este o procedură ce pornește întotdeauna din inițiativa prim-ministrului, singurul în măsură să aprecieze cu privire la oportunitatea unui asemenea moment. De aceea, inițiativa dialogului interinstituțional aparține întotdeauna prim-ministrului.

Față de cele de mai sus, vă rugăm să observați că prim-ministrul a avut o conduită neloială, a nesocotit o obligație ridicată la rang constituțional prin jurisprudența Curții Constituționale și, implicit a încălcat deciziile general obligatorii ale forului constituțional. Pentru aceste motive, un eventual conflict juridic de natură constituțională cu privire la soluționarea propunerilor de revocare și numire a unor miniștri ar fi putut fi generat tocmai de omisiunea prim-ministrului de a se consulta cu Președintele României înaintea formulării propunerilor.

2. Președintelui României nu i se poate imputa o conduită abuzivă sau arbitrară în exercitarea atribuției prevăzute la art. 85 alin. (2) din Constituție, câtă vreme a acționat cu loialitate constituțională și bună-credință în raporturile cu prim-ministrul.

Astfel, în ziua imediat următoare propunerii de remaniere, Președintele României a răspuns solicitării prim-ministrului, numind în funcție 6 miniștri din cele 8 propuneri înaintate. Răspunsul rapid al Președintelui la cererea de remaniere înaintată de prim-ministru, chiar în absența oricărei consultări inițiate de prim-

ministru, reprezintă o dovadă de colaborare loială, care a ținut cont de rațiunile acestui demers.

De asemenea, în aceeași zi, Președintele României a menționat că în ceea ce privește două portofolii, propunerile vor fi refuzate. Într-o interpretare cu bună-credință a acestei declarații și față de faptul că o mare parte dintre cei propuși fuseseră numiți, prim-ministrul era obligat la inițierea unei consultări cu Președintele pe această temă și trebuia să aștepte comunicarea motivării refuzului. În esență, declarația publică a Președintelui României cu privire la intenția refuzului nu poate fi în niciun caz asimilată cu un refuz nemotivat. În plus, față de intenția unui viitor refuz a doi candidați, amânarea revocării celor doi miniștri propuși inițial a fi remaniați reprezintă mijlocul prin care Președintele României și-a respectat rolul său constituțional, asigurând buna funcționare a acelor ministere.

Motivele refuzului de numire nu pot fi cenzurate de prim-ministru, dar nici ignorate de acesta, cu atât mai mult cu cât verificarea candidatului - în limitele stabilite prin jurisprudența Curții Constituționale - implică îndeplinirea atât a unor cerințe obiective, cât și a unora subiective. Cunoașterea acestor cerințe ar trebui să îl orienteze pe prim-ministru în formularea viitoarei propuneri. În virtutea principiului colaborării loiale, motivele refuzului, mai ales atunci când acesta este fundamentat pe neîndeplinirea condițiilor legale, îl împiedică pe prim-ministru să propună aceeași persoană pentru alt portofoliu atunci când avem de-a face cu o remanieră mai amplă a Guvernului. Neașteptând motivele refuzului - act prin care Președintele României și-ar fi exercitat dreptul de a refuza propunerea inițială - prim-ministrul a procedat de o manieră neloială constituțional, forțând numirea unor miniștri pe motiv că Președintele nu mai are dreptul să procedeze la o analiză. În opinia noastră, acest drept nu poate fi considerat epuizat întrucât, pe de o parte, nu a existat o consultare, iar pe de altă parte, prim-ministrul și-a înlocuit propunerea inițială.

În lipsa unei conduite loiale în raporturile cu Președintele României este evidențiată și de faptul că, în data de 30 noiembrie a.c., prim-ministrul a transmis două solicitări de eliberare din funcție a celor doi miniștri, ce vizează motive diferite de încetare a funcției de ministru. Chiar dacă acestea au același rezultat - încetarea funcției de ministru - prim-ministrului îi revenea obligația de a aprecia cu privire la prevalența unuia sau altuia dintre aceste motive. De altfel, nici din motivarea actului de sesizare a Curții Constituționale cu prezentul conflict nu rezultă cu claritate căreia dintre propuneri ar trebui să îi dea curs Președintele României.

Astfel, sesizând instanța constituțională cu o cerere de soluționare a conflictului juridic de natură constituțională între Președintele României, pe de o parte, și Guvernul României/prim-ministru pe de altă parte, conflict determinat de „refuzul revocării și, respectiv numirii unor miniștri la propunerea prim-

ministrului”, autorul sesizării solicită Curții Constituționale pronunțarea unei decizii prin care:

„- să constate existența unui conflict juridic de natură constituțională între Președintele României, pe de o parte, și Guvern/prim-ministru, pe de altă parte, conflict generat de refuzul Președintelui de a da curs și celei de-a doua propuneri a prim-ministrului pentru numirea unor miniștri;

- să se soluționeze conflictul, în virtutea dispozițiilor art. 142 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora Curtea Constituțională „este garantul supremației Constituției”, arătând conduita în acord cu prevederile constituționale la care autoritățile publice trebuie să se conformeze. În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (3), (4) și (5) din Constituție, România este stat de drept, organizat potrivit principiului separației și echilibrului puterilor-legislativă, executivă și judecătorească, stat în care respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie. Aceasta înseamnă exercitarea de către Președintele României a competențelor stabilite de lege în conformitate cu prevederile constituționale, cu obligația de a lua act de cele două demisii, de a declara vacante funcțiile de membru al Guvernului și de a numi noii miniștri propuși de prim-ministru, care și-a exercitat competența sa constituțională de a veni cu o a doua propunere după primul refuz al Președintelui.”

Or, așa cum a stabilit Curtea Constituțională, raporturile dintre prim-ministru și Președintele României nu pot fi pur formale. Tot astfel, nici deciziile Curții Constituționale nu pot fi aplicate formal, într-o mimare a respectării acestora de către autoritățile publice. Față de cele arătate, urmează să constatați că prin conduita sa, Președintele României a acționat cu respectarea competențelor sale, în limitele prevăzute de Constituție și în acord cu jurisprudența Curții Constituționale.

Față de cele de mai sus, urmează să constatați că nu suntem în prezența unui conflict juridic de natură constituțională generat de refuzul Președintelui de a da curs și celei de-a doua propuneri a prim-ministrului pentru numirea unor miniștri, întrucât prim-ministrul a refuzat să-și îndeplinească obligația de consultare anterior formulării propunerilor de revocare și numire a unor miniștri și nu a așteptat transmiterea în scris a unui refuz motivat.

În consecință, nu se poate da curs celor solicitate de prim-ministru. În opinia noastră, Curtea Constituțională luând în considerare propria jurisprudență anterioară, urmează să rețină obligația prim-ministrului de a iniția consultări cu Președintele României și de a formula o nouă propunere, numai după comunicarea în scris a motivelor refuzului, iar în ceea ce privește următoarea nominalizare, să rețină imposibilitatea prim-ministrului ca, în cazul unei remanieri mai ample, să propună aceeași persoană pentru un alt portofoliu, atunci când refuzul a fost justificat de neîndeplinirea condițiilor legale.

În considerarea argumentelor expuse mai sus, vă solicit să constatați că nu a existat și nu există un conflict juridic de natură constituțională între Președintele României pe de o parte, și Guvernul României/prim-ministru, pe de altă parte, generat de conduita Președintelui României.

**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS**

Stiripesurs